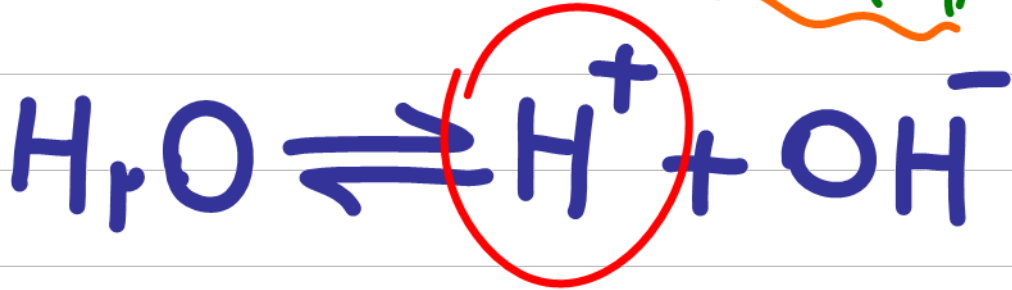
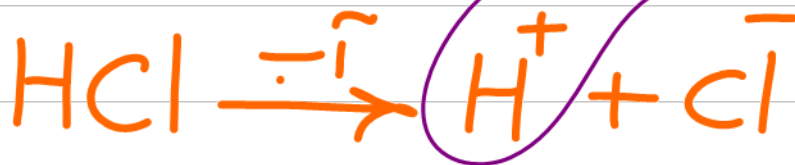
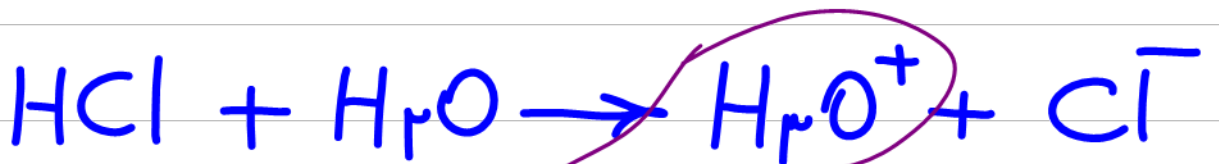
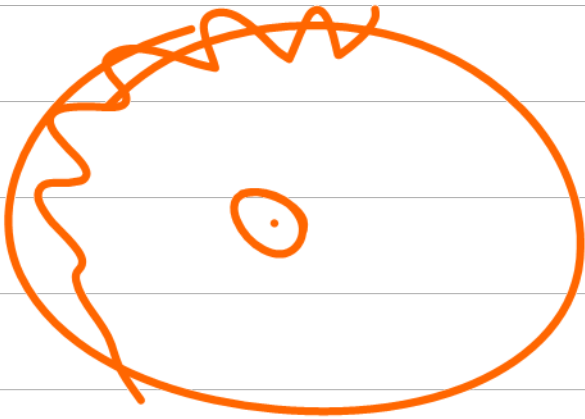
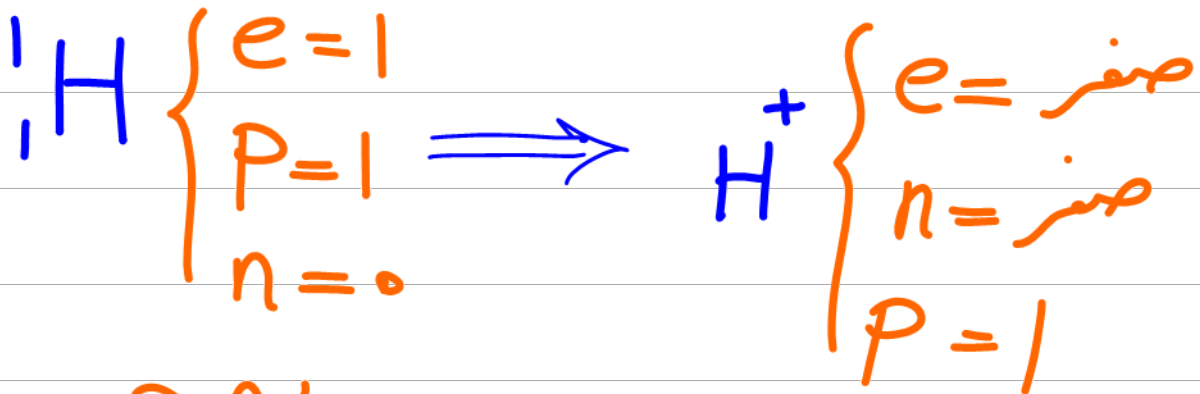

H_2O مولکولی

خود یونش آب: هیدرونیوم

پر دتون

ترجیح

ما است.

اسید آرنیوس: \leftarrow موادی که هیدروژن اسیدی دارند.

هیدروژن متقل به هالوژن \star هیدروژن متقل به گروه ۱۶

$H-Cl$ $H-F$
 $H-\ddot{S}:$
 $\quad |$
 $\quad H$

هیدروژن متقل به کربن درگیر باند سه گانه

$H-C \equiv N$
 $H-O-N(=O)$
 HNO_3

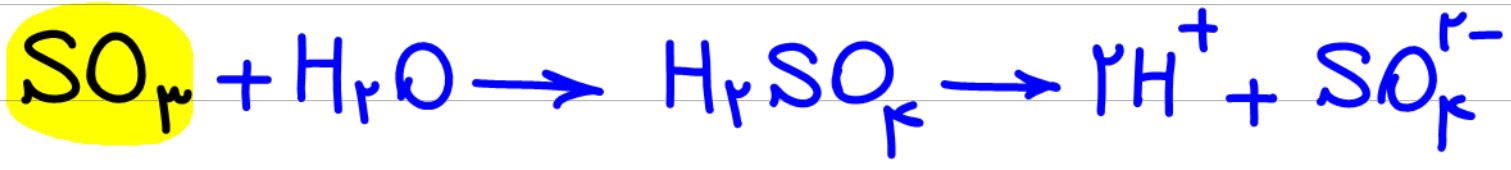
فاقد هیدروژن اسیدی است

اما در واکنش با آب باعث افزایش $[H^+]$ شود

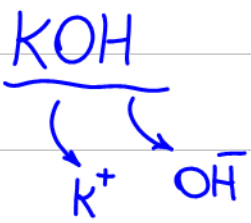
(اغلب اکسیدهای نامتزی)

CO_2
 N_2O_5 P_2O_5
 Cl_2O_7
 SO_3

\leftarrow به جز CO, NO, N_2O

موادی که بصورت فابریک دارای

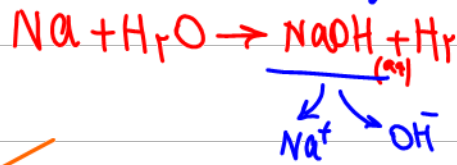

یون OH^- هستند.
(اغلب هیدروکسیدهای فلزی)
 $\text{Fe}(\text{OH})_3$ رسوب

باز آرنیوس:

موادی که یون هیدروکسید ندارند ولی ضمن انحلال در آب $[\text{OH}^-]$ را افزایش می دهند.

اغلب اکسیدهای فلزی / فلزات فعال / آمونیاک دامین ها

نکته: اکسید فلزات فعال به محض ورود در آب، به هیدروکسید آن فلز تبدیل میشوند.

